

Imaórák

13.

Minden forrásom belőled fakad...

2021. szeptember

Zengjed, nyelv, a dicsőséges
test titkát s a drága vért
melyet hullatván értékes
váltságul az emberért
a föld ura, a felséges
méh gyümölcse nem kímélt...

*Babits Mihály: Himnusz az Oltáriszentségről
(Aquinói Szent Tamás)*

Ajánlás:

Hamarosan kezdődik az Eucharisztikus Kongresszus, augusztusi imaóránkon lélekben erre hangolódjunk. Mit is jelent számunkra, hogy Megváltónk velünk maradt a kenyér és bor színében? Valóban életünk középpontja az eucharisztia, vagy csak jámbor szokás, hagyománytisztelet a vallásgyakorlatunk? Gondolkodjunk el az életető forrásunkhoz való viszonyulásunkról!

Minden forrásom belőled fakad.
(Zsolt 87,7)

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Az előző Eucharisztikus Kongresszus végén Ferenc pápa bejelentette, hogy a következőnek Magyarország, ill. Budapest lesz a helyszíne. A világjárvány egy év késést eredményezett, de jelen füzetünk megjelenésekor már folyik ez a rendezvény-sorozat, ez a hatalmas ünnep.

Az előkészület ideje sokféle lelki programmal, szervezéssel, - sok-sok ember összefogásával zajlott. Egyéni részvételünk ezekben nagymértékben függött a személyes elkötelezettségünk, hitünk „állapotától”, valamint élethelyzetunktől, lehetőségeinktől. Ha nem is lehet majd személyesen jelen mindenki a kongresszus eseményein, azért az előkészületekből, és a kongresszuson való lelki jelenlétből senki sincs (volt/van) kizárva...

Egyházközségünk egyik utolsó lelki – előkészületi programja volt az augusztusi imaóránk. Talán a kongresszussal párhuzamosan, vagy éppen utána is hasznos lehet az itt felvetett gondolatok továbbgondolása, önmagunk „pozicionálása” az Eucharisziához viszonyítva.

Köszönjük, Jézus, hogy velünk maradtál! Segíts minket, hogy a két plébánia összevonása is közelebb hozzon minket, és egy nagyobb közösségként épüljünk be – lelkileg folyton megújulva – az Anyaszentegyházba, a Te titokzatos testedbe!

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában az Imaórák között:

2021.08.20 - 23:20

2021. szeptember

Imaórára a plébánia udvarán gyülekeztünk, László atya rövid bevezetőjével kezdődött az összeövetelünk:

Kedves Testvérek!

Nagyon közel vagyunk már az Eucharisztikus Kongresszushoz, már csak néhány hét, és ünnepelhetjük az Eucharisziát. A mai imaóráknak a témája is ehhez kötődik. Az Eucharisztikus Kongresszusnak van egy jelmondata, mégpedig az, hogy: Minden forrásom belőled fakad. Ez a mai imaóráknak is a címe. Szeretnénk egy kicsit gondolkodni, elmélkedni arról a nagy kincsről, amelyet maga Jézus hagyott itt számunkra, és amellyel beváltotta a mennybemenetele előtt tett ígérését, hogy: Én minden nap veletek vagyok a világ végéig.

Valóban, az Oltáriszentségben maga Krisztus van jelen. Az Oltáriszentség nemcsak egy jelkép, nemcsak egy szimbólum, hanem abban valóságosan van jelen Jézus Krisztus teste és vére. És mi ezt a valóságos jelenlétet szeretnénk majd az Eucharisztikus Kongresszus alkalmával megünnepelni, és erről a valóságos jelenlétről szeretnénk a mai imaórákon is elmélkedni.

„Minden forrásom Belőled fakad” – ez a hamarosan kezdődő Eucharisztikus Kongresszus mottója, ezt választottam a mai imaóránkhoz is. Ez alkalommal – egy kicsit a kongresszusra hangolódva gondolkodjunk ma mi is arról, mit is jelent számunkra az Oltáriszentségben velünk lévő Krisztus. Talán még mi, akik kicsit közelebb érezzük magunkat eme forráshoz, mi sem értjük és éljük át teljes mélységében ezt a misztériumot. Nehéz ezt felfogni, ésszel nem is lehet, fel kell vennünk hát a hit szemüvegét ennek a szemléléséhez. Imaóránk elején kérjük a Szentlélek megvilágosító kegyelmét, hogy egy kicsit közelebb jussunk ehhez a forráshoz. Imádkozzuk most azt az imát, amit oly sokszor mondtunk az elmúlt években:

Ima a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusért

**Mennyei Atyánk, minden élet forrása!
Küldd el Szentlelkedet,
hogy az önmagát értünk feláldozó
és az Oltáriszentségben velünk levő Krisztust
felismerjük és egyre jobban szeressük!
Ő Urunk és Mesterünk, barátunk és táplálékunk,
orvosunk és békességünk.
Adj bátorságot, hogy az ő erejét és örömét
elvigyük minden emberhez!
Add, hogy a készüllet ideje
és az Eucharisztikus Kongresszus ünneplése
egész hívő közösségünk, fővárosunk, népünk,
Európa és a világ lelki megújulására szolgáljon! Ámen.**

Ma több szép megfogalmazással találkozunk az Eucharisziáról, kezdjük talán a legismertebbel:

Babits Mihály: Eucharistia

Az Úr nem ment el, itt maradt.
Őbelőle táplálkozunk.
Óh különös, szent, nagy titok!
Az Istent esszük, mint az ős

törzsek borzongó lagzikon
ették-itták királyaik
husát-vérét, hogy óriás
halott királyok ereje

szállna mellükbe - de a mi
királyunk, Krisztus, nem halott!
A mi királyunk eleven!
A gyenge bárány nem totem.

A Megváltó nem törzsvezér.
Ereje több, ereje más:
ő óriásabb óriás!
ki két karjával általér

minden családot s törzseket.
Egyik karja az Igazság,
másik karja a Szeretet...
Mit ér nekünk a Test, a Vér,

ha szellemében szellemünk
nem részes és úgy vesszük Őt
magunkhoz, mint ama vadak
a tetemet vagy totemet?

Áradj belénk hát, óh örök
igazság és szent szeretet!
Oldozd meg a bilincseket
amikkel törzs és vér leköt,

hogy szellem és ne hús tegyen
magyarrá, s nőjünk ég felé,
testvér-népek közt, mint a fák,
kiket mennyből táplál a Nap.

Sam Guzman keresztény író, aki leginkább az interneten, blog formájában próbál evangelizálni – főleg a férfiakat megcélözva. Ma az ő írása mentén gondolkodjunk arról, mit is jelenthet számunkra az Oltáriszentség. Ezt írja - az Eucharisziáról gondolkodva - blogja bevezetőjében:

Jézus tulajdonságairól elmélkedek az Eucharisziában, mit taníthat az Ő jelenléte a szentségről és a férfiasságról. – Természetesen nemcsak a férfiaknak hasznosak az ő gondolatai. Vegyük sorra az ő meglátása szerinti tulajdonságokat. Az első az **alázat**:

Az Oltáriszentségben látjuk Jézus Krisztus mély alázatát. Itt az örök Isten bölcsessége, aki minden dolgot megteremtett. Az Örök Atya világossága legjobban a hétköznapi étel formájában ereszkedik le közénk. Elvégre a kenyér egyszerű étel, a szegények eledele. A finomra vágott hússal ellentétben a kenyeret szinte mindig úgy esszük, mint amit szinte észre sem veszünk.

Ha utánozni akarjuk Krisztust, elsősorban az alázatot kell gyakorolnunk. A szolga nem nagyobb az uránál. Meg kell elégednünk azzal, hogy észrevétlennek, dicstelennék, és meg nem értettnek kell lennünk. Meg kell adni minden dicsőséget Istennek, az alázatosságot és szerénységet választani – mintha egy falat kenyér lennénk.

Ehhez az alázathoz tegyük hozzá a mi vallomásunkat:

Jézusom! Dicsőítelek és áldalak, hogy végtelen szeretettedben oly mértékben megaláztad önmagadat, hogy egy parányi ostyában itt vagy közöttünk, mindenség Ura és Istene. Ebben az ostyában teljes mértékben kiszolgáltattad magadat nekünk, teljes mértékben ránk hagyatkozol, hogy e kis ostya-darabot mekkora tisztelettel vesszük magunkhoz, illetve mit cselekszünk vele.

Dicsőítelek és magasztallak Téged, hogy Te, a mindenség Ura és Királya ebben a kis ostyában teljes istenségeddel és emberségeddel jelen vagy. A Te jelenléted attól független, hogy a pap bűnös-e vagy sem, aki a kenyér átváltoztatását végzi. A Te jelenléted attól is független, hogy én elhiszem-e, hogy itt vagy. Én teljes rád hagyatkozásomban szeretném hinni, hogy amint ígérted, Te itt vagy, ebben a parányi ostyában.

Jézusom! Kérem az alázatosság és a szeretet adományát, hogy igazán el tudjam fogadni a Te valós jelenlétedet. Mert te mondtad, hogy boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek, Uram. (vö. Jn 20,29)

Dicsőítelek és magasztallak Téged az Oltáriszentségben, hogy így, a lényegedet elrejtve, de látható módon itt vagy közöttünk, hogy ezáltal az idők végezetéig mindenki érzékelhető módon magához vehessen a szentáldozásban.

Kérlek, add kegyelmedet, hogy ezt az égből alászállott Kenyeret mindig oly mértékben tiszteljem, hogy igaz lehessen rám a mondásod, hogy aki ebből a kenyérből eszik, az nem hal meg, hanem örökké él. (vö. Jn 6,50)

Add meg, kérlek, hogy minden találkozásunk alkalmával át tudjam érezni ebben a kis ostyában megnyilvánuló végtelen szeretetedet és ez az érzés oly mértékben átjárjon, hogy Téged tudjalak sugározni az emberek felé nap mint nap, a cselekedeteimen keresztül is. Ámen. (Internet)

Közösen is imádkozzunk:

Urunk, Jézus! A mindennapi kenyér a te ajándékod, hogy testünket tápláljuk. Az élő kenyér, az Oltáriszentség szintén a te ajándékod lelkünk táplálására. Saját testedet, önmagadat adod nekünk, hogy bennünk élj. Ajándékod vételére minden embert meghívsz. Segíts, hogy soha ne utasítsuk el meghívásodat, ne utasítsunk el téged! Tégy bennünket élő közösséggé a szentáldozás, az egy kenyérből való részesedés által! Tégy minket hozzád hasonlónak a szentáldozás által! Ámen.

Folytassuk Sam Guzman szerint a második tulajdonsággal. Ez a **csend**:

A férfiak mindig is nagy becsben tartották a csendes erőt, amit jobban demonstrálnak a tettek, mint az üres szavak. Az eucharisztikus ostyában Jézus üdvözöl bennünket teljes csennel. Ő kész meghallgatni mindent, amit el kell mondanunk, és csak akkor szól, ha már elcsendesítettük a szívünket és annyira csennben vagyunk, mint ő. Végül készen áll Ő, hogy eljárjon a nevünkben, ha csak az Ő ígéreteiben bízunk.

A szentek folyamatosan dicsérik a csend erényét, bennünket arra figyelmeztetnek, hogy minden fölösleges szóért ítélet alá esünk majd. Vajon vesztegetjük a szót? Ennél több, meghalljuk-e, amit mások mondanak? Mi férfiak sokat küzdünk, hogy tudjunk hallgatni, pedig a hallgatás szereteteli cselekedet. Hallgasd meg a feleséged vagy másokat körülötted, akik kétségbeesetten keresik valakinek a figyelmét.

Úgy gondolom, a mai ember hadilábon áll a csennnel, hisz állandó nyüzsgés veszi körül. Ha meg véletlenül mégis úgy alakulna, maga töri meg, szünteti meg a csennetet, mert már nem is bírja elviselni. Nekünk mit is adhat, mit is jelenthet a csenn?

Gyulai Ákos: A csenn üzenete

„Hallgasd a csenn üzenetét”

Szeretem hallgatni csenn suttogását,
Szeretem érezni csenn simogatását.
Szeretem a csennetet, csennnek zizegését,
Szeretem hallgatni Istennek a csennjét.

A csenn szeret engem, Istennek csennje,
A csenn beszél hozzám, az Isten kegyelme.
A csenn nyugtatja lelkem a zajos világban,
A csenn ölelget engem fájó magányban.

Csenn suttogja nekem Krisztus szeretetét,
Csenn mutatja nekem a Krisztus keresztjét.
Csenn vezet kereszthez, kitárni a szívem,
Csenn nyitja imára bezárkózott lelkem.

Peregnek a képek, Húsvét története,
Hová is lett a csenn, kereszt üzenete.
Talán kiáltoznék együtt a tömeggel,
Talán együtt mennék én is a keresztel.

Tudnék-e átadni legalább egy kENDŐT,
Segíteni kicsit roskadót, szenvedőt?
Kísérném-e Krisztust teljesen keresztig,
Hullatnám könnyemet egészen a sírig?

Megráznak a képek, csennért imádkozom,
Zajos világunkban csennre vágyakozom.
A csenn békességét én nagyon szeretem,
A templomnak csennje ezért kedves nekem.

A következő tulajdonság a **szeretet**:

Szinte minden regisztrált eucharisztikus csoda során az ostya átváltozik az emberi szív egy húsdarabjává. Ez nem véletlen. Az Oltáriszentségben Krisztus dobogó szíve szeretettel ég irántunk, és ő vágyik cserébe a mi szeretetünkre. A kereszten Krisztus szó szerint meghalt egy összetört, szerető szívvel a bűnös emberiségért, kiöntve az Ő drága véré, hogy elnyerje szeretetünket. Igen, ez több bárminél, ezt a szeretetet várja el Jézus leginkább azoktól, akiket megváltott, és ha tudott volna többet megtenni, megtette volna.

Szereted Krisztust? Ha igen, akkor engedelmeskedsz neki, és viszed a keresztedet utána. Utánozni fogod Őt azzal, hogy leteríted életedet másokért áldozati szerelemből.

Közös énekünkkel hangoljuk magunkat erre a szeretetre:

Szeretet áradjon köztünk, szeretet gyúljon bennünk.

Szeretet töltsön el minket, add ezt nekünk Urunk.

Hadd legyünk testvéri szívvel mindnyájan egyek Benned.

Lobbantsa lángra szívünket szereteted!

A következő tulajdonság a **sérülékenység**:

Az ostyában Krisztus teljesen és egészében sebezhető. Nagyon gyakran előfordul, hogy rosszul bánnak vele, bántalmazzák, figyelmen kívül hagyják és mellékesen kezelik, méltóság nélkül. Mégis, hajlandó ezt az árat megfizetni és élni a népe között. Nem számít, hogy hányszor van meggyalázva és megtaposva, szó szerint vagy átvitt értelemben, Ő továbbra is eljön hozzánk újra és újra, mondván: „Én soha nem hagylak el benneteket.”

Szeretjük Őt ilyen módon? Megnyitjuk-e szívünket másoknak, még ha ez az elutasítás fájdalmát jelentheti? Megbocsátunk hetvenszer hétszer? Nem szerethetünk, ha bezárjuk a szívünket a félelem miatt. Bátran kell kiszolgáltatottnak lennünk – mint Krisztusnak.

Chiara Lubich vallomása talán a mi érzéseinket is összefoglalja:

Nálunk maradtál

Te mindig egyedül vagy a tabernákulumban. Mi meg szanaszét az utcán, otthon, az iskolában, a hivatalban. Itt vagy köztünk, és mégis úgy tűnik, mintha messze volnál, mert kevés a szeretetünk, és nem képes felfogni Téged.

Pedig ha az, amit parancsoltál, elevenen élne testvéreidben, nem volna az az érzésük, hogy elhagynak Téged, ha kilépnek a templomból. Az utcák és a tabernákulumok ugyanoda vezetnének: Isten országába az emberek között! Táplálj, Uram, testeddel minden reggel; de adj készséges szívet is nekünk, hogy mielőbb eljőjön az az idő, amikor életünk minden pillanatában jelenléteddel táplálhatsz.

Nem, a föld nem maradt hideg és puszta: hiszen Te nálunk maradtál! Mi is lenne életünkéből, ha nem rejtetnének Téged a tabernákulumok?

Te egyszer eljegyezted az emberiséget, és hű maradtál hozzá. Imádunk Téged, Urunk a világ összes tabernákulumában. Köztünk vannak, értünk vannak itt. Nincsenek olyan távol, mint a csillagok az égbolton, bár azokat is nekünk adtad.

Mindenütt találkozhatunk Veled, csillagoknak és minden teremtménynek Királya!

Hála Neked, Uram, ezért a mérhetetlen ajándékért. A menny leszállott a földre. A csillagos ég kicsi. A föld nagy, mert tele van hintve az Eucharisztiaival: Isten velünk, Isten közöttünk, Isten értünk! Ámen.

Közös énekünkkel csatlakozzunk ezen vallomáshoz:

***Kenyered és borod táplál engem, Te gyógyítod szívem, hogyha fáj.
Maradj velem, úgy kérlek, Jézus, maradj velem, Tied vagyok, néked élek már.
Mikor veled járok én az úton, minden gondom messze-messze száll,
maradj velem...
Leborulva hálát adok néked, szívemből csak hála dala száll,
maradj velem...***

Blog-szerzőnk szerint a következő fontos tulajdonsága Krisztusnak a **türelem:**

Krisztus türelmesen vár téged és engem a tabernákulumban és monstanciában szerte a világon. Örökké várna egyetlen látogatásra. Ő vár minket, hogy bűnbánatot tartsunk, amikor elkóborolunk; várja hűségünk és szeretetünk szavait; arra vár, hogy hallja a mi örömlenket és

bánatunkat; arra vár, hogy választ adjon legmélyebb vágyainkra. Mint Krisztusnak, türelmesnek kell lennünk másokkal, különösen azokkal, akik a legkevésbé érdemlik meg, vagy akik a legjobban próbára teszik a türelmünket.

Azok visszatérését is várni kell megbocsátó szívvel, akik megbántottak vagy elhagytak minket.

Igen, azt hiszem, e téren is nagy deficitünk van, türelmetlenek vagyunk. Tekintsünk most Pio atya mentalitására, imádkozzunk/gondolkodjunk hozzá hasonlóan:

Pio atya áldozás utáni imája

Maradj velem, Uram, hogy el ne feledjelek. Tudod, hogy milyen könnyen elfordulok tőled.

Maradj velem, Uram, mert gyenge vagyok, szükségem van erődre, hogy annyiszor el ne essek.

Maradj velem, Uram, mert Te vagy az én életem: nélküled lankad buzgóságom.

Maradj velem, Uram, mert Te vagy az én világosságom - nélküled sötétségben járok.

Maradj velem, Uram, hogy megmutasd nekem akaratodat.

Maradj velem, Uram, hogy halljam hangodat és kövesselek.

Maradj velem, Uram, mert nagyon akarlak szeretni, és mindig veled akarok lenni.

Maradj velem, Uram, ha azt akarod, hogy hűséges legyek hozzád.

Maradj velem, Jézus, mert bármilyen szegény is lelkem, azt kívánom számodra a vigasz helye és a szeretet fészke legyen.

Maradj velem, Jézus, mert már késő van és a nap lenyugvóban: múlik az élet, közeledik a halál, és szükséges megkettőzni az erőmet, hogy útközben el ne hagyjon.

Nyugtalanítanak a kísértések, a sötétség, a szomorúság, a keresztek, a szenvedések: mennyire szükségem van Rád a számkivetésnek ezen az éjszakáján.

Maradj velem, Jézus, mert az élet és veszedelmek éjszakájában szükségem van Rád. Add, hogy úgy felismerjelek, mint a tanítványok a kenyértöréskor: az eucharisztikus egyesülés legyen világosság, mely megtart engem; legyen egyetlen boldogsága szívemnek.

Maradj velem, Uram, mert amikor jön a halál, akkor is veled egyesülve akarok lenni, ha nem is a szentáldozás által, legalább a kegyelem, a szeretet által.

Maradj velem Jézus, nem kérem isteni vigasztalásodat, mert nem vagyok rá méltó, de igenis kérem a Te szentséges jelenlétedet.

Maradj velem, Uram, Téged kereslek, a Te lelkedet, a Te szereteted, a Te irgalmadat, a Te szívedet, mert szeretlek Téged és nem kérek más jutalmat, mint a szeretet gyarapodását. Szeresselek Téged egész szívemmel itt a földön, hogy tökéletesebben tovább szerethesselek az örökkévalóságban. Ámen.

A következő tulajdonság a **szegénység**:

Földi élete során Krisztus teljes szegénységben élt. Semmit sem hozott a földre, semmit sem vitt magával. Az eucharisztikus ostyában Ő, aki megalkotta a galaxisokat, újra eljön hozzánk szegényen és mezítelenül. Ez a szegénység csak anyagi jellegű, Jézus kegyelemben gazdagon és szeretetben jön hozzánk.

Ő hevesen vágyik arra, hogy nekünk adjon mindent, amire csak szükségünk van, ha azt bizalommal kérjük. Meg akar áldani bennünket rengeteg kegyelemmel, ami a lélek igazi gazdagsága. A materializmus és a kapzsiság olyan könnyen becsúszik a szívünkbe. Mégis arra vagyunk hivatva, hogy kövessük Krisztust a szegénységben és a pártatlanságban, hogy nagylelkűen adjuk másoknak azt, amit mi megkaptunk.

Adj, és adatik nektek – több, mint amit kérhetsz vagy remélhetsz.

Ha a szegénységről gondolkodunk, egy hiteles ember igazi szegénységét és igazi gazdagságát szemlélhetjük **Böjte Csaba testvér** mentalitásában. Most az ő buzdítására figyeljünk:

Szívem minden szeretetével biztatlak, kérlek, hogy egyre többet időzzetek az Oltáriszentségben jelenlévő Jézus Krisztus társaságában! Az Eucharisztikus színekben közénk jövő Végtelent nem tudom én sem értelmemmel, érzékszerveimmel megragadni, de élő hitem két karjával átölelem, és így alázattal tudok az életet adó szent jelenlétében időzni!

Krisztus szent jelenlétének éltető erőtere, akárcsak a mágneses erőter kézzel nem megfogható, de mégis ott van körülöttünk egészen biztos, mert a hatását érzem.

Amit tapasztalok a szentségimádás közben, az csodálatos, a szentségi jelenlét megtisztít, jobbá tesz, feltölt Magnificatot éneklő belső boldogsággal, erővel, bátorsággal, ezért is hívlak benneteket, hogy minél többször fürdessétek meg lelketeket e szent, életadó, reális isteni jelenlétben!

Kedves gyermekeim, szeretett testvéreim, arra biztatlak benneteket, hogy minden bajunkban, gondunkban meneküljünk Jézus Krisztushoz, Ő valóban ott van az Oltáriszentségben, ahogyan Ő maga többször megígérte, és elég hatalmas ahhoz, hogy gyöngéd szeretetével megvédjen bennünket!

Csaba testvér buzdítására közös imánkkal válaszoljunk:

Urunk, Jézus Krisztus! Hisszük, hogy valóságosan és maradandó módon jelen vagy az Oltáriszentségben. Hisszük, hogy a szentáldozás átváltoztató találkozás: a te szent testeddé átváltozott kenyér átváltoztat, átalakít minket. Azért járulunk szentáldozáshoz, hogy magunk is Krisztus testévé váljunk. Hisszük, hogy a szentáldozás összeköt minket egymással is. Egységet teremtő szentség ez. Azáltal, hogy te bemutatod áldozatodat és önmagadat az örök élet kenyereként adod nekünk, egy új közösséget, az Egyház élő közösségét hozod létre belőlünk. Hiszek, Uram, erősítsd bennünk a hitet! Ámen.

Az utolsó tulajdonság, amit Sam Guzman a figyelmünkbe ajánl, és szintén deficitesek vagyunk benne, ez a **jelenlét**:

Isten jelenlétének ajándéka a legnagyobb ajándék. Az ókori izraelitáknál nem volt nagyobb csapás, mint amikor megszűnt az Úr jelenléte. Hasonlóképpen nem volt nagyobb vigasz, mint az ő jelenlétének biztosítéka. Ugyanez van ma is. Ha velünk van Jézus, rendelkezünk minden dologgal, ha Ő nincs, semmink sincsen.

Nem kell messzire utaznunk, hogy megtaláljuk Krisztus jelenlétét – annyira van közel, mint a legközelebbi plébánia, mint az ősi „jelenlét kenyere” a zsidó templomban. Az Ő jelenléte nem egy absztrakció vagy eszme, hanem valódi, kézzelfogható az érzékeink számára. Mi, katolikusok is örömmel és őszintén mondjuk, „A Seregek Ura velünk van, Jákob Istene a mi menedékiünk.”

Ha Krisztust akarjuk utánozni, akkor jelen kell lennünk azoknál, akiknek szükségük van ránk. Hány távollévő apa és férj van! Hány feleséget és gyereket hagyta el a férfi, aki arra volt hivatva, hogy letegye életét számukra. Te jelen vagy a családotd számára? A feleséged és a gyerekeid jelentik a prioritást? Ha férj és apa vagy, a jelenléted pótolhatatlan ajándék.

Légy jelen.

Hát igen... Nagy pörgésünkben csak pont a lényegre nem szoktunk figyelni. Istenre, családtagjainkra, legfontosabb értékeinkre. Nagy fájdalom, hogy nálunk is érdektelenségbe hajlanak a szentségimádási alkalmaink. Ott a forrás, aztán szomjan halunk... Jó lenne, ha ezen a fiatalabb generációk is elgondolkodnának...

Istenem, köszönöm Neked, hogy végtelen alázatodban az Oltáriszentségben maradtál itt köztünk! Csodálatos ajándék, hogy eléd járulhatok és kifejezhetem hálámat minden jótéteményedért.

Meg kell vallanom, hogy nehéz mindezt rendszeresen vállalnom, viszonylag gyorsan belefáradok a meglátogatásodba. Egyre gyakrabban jelennek meg olyan gondolataim, melyek komoly indokot találnak imaalkalmak kihagyására. Hiszen már jó ideje járok Hozzád, biztos nem haragszol meg, ha egyszer-egyszer elmaradok...

Ahogy ezt kimondtam, már érzem, hogy nem jó a döntésem, gondolataim az ellenséged gondolatai. Gyarlóságom miatt azonban nem akarnak tőlem eltávozni.

Kérlek, Jézusom, segíts, hogy életem minden napján csak Neked szolgáljak. Kérlek, add meg a kitartás kegyelmét, hogy minden körülmények között meg tudjam találni a Te rendszeres dicsőítésedre szánt időt, mert semmihez sem mérhető az a béke és erő, amit eléd borulva, az időmet Neked szánva kapok Tőled.

Dicsőséges Szentháromság, Szűz Mária, Szent Angyalok! Segítsetek, hogy Jézust az Oltáriszentségben rendszeresen tudjam imádni, és ezt soha abba ne akarjam hagyni! Ámen.

(Internet)

Aquinói Szent Tamás gyönyörű himnuszokat írt az Oltáriszentségről, ezeket különböző fordításokban és megzenésítésekben ismerjük. Például a Tantum ergo énekünk is az ő himnusza. Imaóránk vége felé ezekből idézzünk egy másikat, Sík Sándor fordításában: (Vö.: SZVU/119: *Leborulva áldlak*)

Aquinói Szent Tamás: Adoro te devote

Rejtőző istenség, hittel áldalak,
Ki rejtetél itt bor és kenyér alatt.
Szívem te előtted megalázkodik,
Mert ha téged szemlél, megfogyatkozik.

Sebeid Tamással nem szemlélhetem,
Te vagy mégis, vallom, Uram, Istenem.
Add, hogy egyre jobban higgyek Tenéked,
Tebenned reméljek és szeresselek.

Kegyess Pelikánunk, égi szeretet.
Véredben, tisztátalant, moss engemet,
Egy cseppje elég, ha a mérlegbe hull,
Az egész világnak bűnváltságul.

Jézus, most csak arcod leplét láthatom,
Add meg, Uram, amit úgy szomjúhozom,
Boldogan, lepletlen lássam színedet
És dicsőségemben dicsérhesselek.

Imaóránk összefoglalásaképpen megint Sam Guzman írásából idézek:

Ha Krisztust az Oltáriszentségben tökéletesen utánoznánk, szentek lennénk. De ez nem könnyű. Ez megköveteli a folyamatos bűnbánatot és a megtérést; levetközni az öregembert és felhúzni az újat. Ez a hivatásunk. Azt javaslom mindenkinek, hogy találja meg az imádat kápolnáját és elmélkedjen az Oltáriszentségről.

Látogasd meg Jézust, és imádd őt, kérve a kegyelmet, hogy követni és teljesen utánozni tudjad Őt. Önts ki a szívedet neki, mondd el a reményeket és a félelmeket, a kívánságokat és igényeket, és halld meg, amikor cserében elmondja beszédét a szentségről és az üdvösségről, „Én veletek vagyok mindennap – a világ végezetéig.”

Befejezésül énekeljünk:

*Hálát adok az esti órán, hálát adok, hogy itt az éj,
Hálát adok, hogy szívem mélyén hála dala kél.*

*Hálát adok a csillagfényért, hálát a sűrű éjjelért,
Hálát adok, hogy nem vagy messze, most is küldesz fényt.*

*Hálát adok, hogy adtál testvért társként, aki ma mellém állt.
Hálát adok, hogy megengedted azt is, ami fájt.*

*Hálát adok, hogy Tested táplált, hálát, hogy ma is szólt szavad.
Hálát adok, hogy lelkem biztos cél felé halad.*

*Hálát adok, hogy mellém álltál, hálát, hogy szép az otthonom.
Hálát, hogy munkám elvégeztem, s békén alhatom.*

*Hálát adok a sok-sok jóért, hálát adok, hogy megbocsátsz.
Hálát adok, hogy el nem hagytál, s újabb útra vársz.*

*Hálát adok, hogy szemed rajtam, hálát adok, hogy reményt adsz.
Hálát adok, hogy biztos eljössz, mint a virradat.*

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda